

NORA
ROBERTS

Stralende
lente

Vertaling Angela Knotter en Adrie Slegh

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 1994 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *The Best Mistake*
Copyright herziene Nederlandse vertaling: © 2007 HarperCollins Holland
Vertaling: Angela Knotter
Copyright © 1983 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *Once More With Feeling*
Copyright Nederlandse vertaling: © 1990 HarperCollins Holland
Vertaling: Adrie Slegh
Omslagontwerp: bij Barbara
Omslagbeeld: © Evelina Kremsdorf / Trevillion Images
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 0981 0
ISBN 978 94 027 6462 8 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie februari 2022

Originele uitgave verschenen bij Silhouette Books, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Een gelukkige vergissing

Hoofdstuk 1

Er werd niet opengedaan. Coop keek nog eens op het briefje in zijn hand om te zien of dit echt het goede adres was. Dat was het, en aangezien het huis in tudorstijl in deze rustige buurt met veel groen precies leek te zijn waarnaar hij op zoek was, klopte hij nogmaals. Harder nu.

Er stond een auto op de oprit, een oude stationcar die zo te zien hard aan een wasbeurt en wat onderhoud toe was. Er was iemand binnen. Met gefronst voorhoofd keek hij omhoog naar een raam op de eerste verdieping, waaruit harde, swingende muziek naar buiten stroomde. Hij stopte zijn handen in zijn zakken en keek eens om zich heen.

Het huis zag er goed verzorgd uit en lag een stukje van de weg af, verscholen achter een haag. De tuin stond vol kleurige bloemen en was een tikje verwilderd, wat het geheel des te aardiger maakte. Niet dat hij nu zo van bloemen hield, maar een prettige sfeer was natuurlijk mooi meegenomen.

Het glanzend rode kinderfietsje op de oprit daarentegen gaf hem een enigszins onrustig gevoel. Echt dol op kinderen was hij niet. Niet dat hij een hekel aan hen had, maar hij had altijd het gevoel dat ze van een heel andere planeet kwamen: ze spraken een andere taal, hadden een andere cultuur. En, nou ja, ze waren klein en meestal nogal plakkerig.

De advertentie had echter rust en privacy en een aangename afstand van Baltimore beloofd, en dat was precies wat hij zocht.

Nogmaals klopte hij, met als enige reactie een knetterende golf muziek uit het bovenraam. Die muziek vond hij niet erg.

Die begreep hij tenminste. Hij was er echter de man niet naar lang voor een gesloten deur te blijven staan, dus probeerde hij de deurknop.

Toen de deur niet op slot bleek, duwde hij die open en liep naar binnen. Terwijl hij in een gewoontegebaar het donkere haar van zijn voorhoofd veegde, liet hij zijn blik gaan door de niet al te opgeruimde woonkamer waarin hij was terechtgekomen.

Als tweeëndertigjarige vrijgezel, die een groot deel van zijn leven alleen had gewoond, verbaasde hij zich over de rommel. Niet dat hij nu zo overdreven netjes was, maar alles had gewoon zijn vaste plaats. Dan was het ook veel makkelijker terug te vinden. Blijkbaar was zijn eventuele toekomstige huisbaas het daarmee niet eens.

Speelgoed lag her en der door de kamer verspreid, net als stapels tijdschriften en kranten. Zijn oog viel op een minihonkbalpet van de Baltimore Orioles. Het kind had in ieder geval smaak, constateerde Coop, waarna hij verder liep.

Hij zag een badkamer uitgevoerd in een verbazingwekkende combinatie van paars en groen, een hokje dat als werkkamertje was ingericht – en waar de papieren bijna uit de bureauladen puilden – en een keuken waar de afwas nog in de gootsteen stond en de koelkast was versierd met tekeningen die getuigden van een bijzonder rijke fantasie.

Misschien was het maar goed dat niemand had opengedaan, dacht hij.

Wat zou hij doen? Op zijn schreden terugkeren, of, nu hij hier toch was, ook de rest maar bekijken? Toen hij aan de achterkant naar buiten liep, zag hij de houten trap die naar de eerste verdieping leidde. Aha, de aparte opgang waarover in de

advertentie werd gesproken, concludeerde hij. Tegelijkertijd begon hij de treden te beklimmen.

De deur boven stond open. De muziek die hem, tezamen met een verflucht, tegemoetkwam, was overweldigend.

Hij liep naar binnen en kwam terecht in een woonkamer met een open keuken. De keukenapparatuur was niet nieuw, maar blonk wel, evenals de tegelvloer, die duidelijk pas geschrobd was.

Inmiddels weer wat hoopvoller gestemd ging hij op de muziek af, onderweg de rest van het appartement alvast bekijkend. De badkamer was al net zo blinkend schoon als de keuken en tot zijn opluchting uitgevoerd in gewoon effen wit. Naast de wastafel lag een boek over klusjes in huis, geopend bij het hoofdstuk over loodgieterswerk. Behoedzaam draaide Coop de kraan open. Toen het water er vlot en helder uit kwam, knikte hij tevreden.

Aan de andere kant van de gang lag een kleine kamer met uitzicht op de tuin, die hij in gedachten al als werkkamer inrichtte.

De tweede slaapkamer waarover in de advertentie was gesproken was niet moeilijk te vinden. De muziek leidde hem er vanzelf naar toe. Het was een vrij grote kamer aan de voorkant van het huis, waarin hij zijn beslist royale bed makkelijk kwijt zou kunnen. De eiken vloer was afgedekt met lakens vol verfspatten. Een figuur in wijde overall en op blote voeten maakte het beeld compleet. Ondanks de grote pet en het alles verhullende kledingstuk herkende Coop in de gestalte onmiddellijk een vrouw.

Ze was lang. Ook de blote voeten op het trapje waren lang en slank en versierd met verfspatten en knalroze teennagels. Luidkeels, zij het niet erg zuiver, zong ze mee met de muziek.

Coop klopte op de deurpost. ‘Neem me niet kwalijk...’

Ze verfde rustig verder, haar heupen ritmisch heen en weer wiegend.

Over de lakens liep Coop naar haar toe en tikte haar op de rug.

Ze gilte, maakte een luchtsprongetje en draaide zich om... en dat allemaal tegelijk, met als gevolg dat er een verfkwast langs zijn wang streek.

Met een gesmoorde vloek sprong hij achteruit, maar stapte vervolgens onmiddellijk weer naar voren om te voorkomen dat ze van de trap zou vallen. Even kreeg hij de niet onaangename indruk van een slank lichaam, een bleek, driehoekig gezicht met een paar enorme bruine ogen overschaduwd door lange wimpers en de geur van kamperfoelie.

Het volgende moment stapte hij kreunend achteruit, zijn handen op de plek waar haar elleboog zijn maag had geraakt. Terwijl hij naar adem stond te snakken, schreeuwde ze hem iets toe.

‘Ben je niet goed wijs?’ wist hij uiteindelijk uit te brengen. Toen hij zag dat ze inmiddels een klotsend blik verf had gegrepen en dat als een wapen omhoog hield, stak hij een hand in de lucht. ‘Als je van plan bent dat naar me te gooien, dame, ben je nog niet van me af.’

‘Wat?’ schreeuwde ze.

‘Niet gooien, zei ik. Ik kom vanwege de advertentie.’

‘Wat?’ schreeuwde ze weer. Er lag nog steeds een paniekerige uitdrukking in haar wijd opengesperde ogen, en ze leek tot alles in staat.

‘De advertentie, verdorie.’ Nog steeds over zijn maag wrijvend was Coop in een paar passen bij de draagbare radio en

zette deze uit. ‘Ik kom vanwege de advertentie,’ herhaalde hij, zijn stem nu luid in de plotselinge stilte.

Argwanend werden de grote bruine ogen tot spleetjes geknepen. ‘Welke advertentie?’

‘De woonruimte.’ Hij veegde met zijn hand over zijn wang, keek naar de witte smurrie op zijn vingers en vloekte nogmaals. ‘Het appartement.’

‘O, ja?’ Ze bleef hem strak aankijken. Hij zag er indrukwekkend uit, vond ze. Een beetje een vechtersbaas met die brede schouders, atletische bouw en lange benen. Zijn lichte, bijna doorzichtig groene ogen stonden allesbehalve vriendelijk, en het verbleekte T-shirt van de Baltimore Orioles en de versleten spijkerbroek wekten nu niet bepaald vertrouwen. Ze zou haar best doen hem zo snel mogelijk de deur uit te werken. ‘De advertentie verschijnt morgen pas.’

‘Morgen?’ In verwarring gebracht haalde hij het papiertje uit zijn zak. ‘Dit is toch het juiste adres? De advertentie was voor dit huis.’

Ze hield echter voet bij stuk. ‘Het komt morgen pas in de krant, dus ik zie niet in hoe u er nu al iets van kunt weten.’

‘Ik werk bij de krant.’ Behoedzaam hield hij haar het papiertje voor. ‘Aangezien ik op zoek was naar woonruimte, heb ik een van de meisjes van de afdeling kleine advertenties gevraagd me te waarschuwen als er iets interessants binnenkwam.’ Hij keek nog eens op zijn briefje. ‘Driekamerappartement op de eerste etage met aparte opgang. Rustige buurt, geschikt voor forensen.’

Nog steeds fronsend keek ze hem aan. ‘Dat klopt.’

Beseffend dat zijn aanpak tot dan toe misschien niet al te netjes was geweest, bond hij een tikje in. ‘Wellicht is ze een ietsiepietsie te enthousiast geweest. Ik had haar wat kaartjes

voor een wedstrijd gegeven, en misschien wilde ze wat terugdoen door me de informatie vooraf te geven.’

Toen hij zag dat de vingers om het blik ontspanden, schonk hij haar een voorzichtig glimlachje. ‘Ik heb eerst geklopt, en toen ben ik achterom gelopen.’ Het leek hem beter er maar niet bij te vertellen dat hij eerst het hele huis had doorkruist.

‘Het adres stond er niet bij in de advertentie.’

‘Ik werk bij de krant,’ herhaalde hij, haar eens goed opnemend. Haar gezicht had iets vaag bekends. En wat voor gezicht! Geprononceerde jukbeenderen, enorme glanzende ogen en zo’n roomblanke huid waar advertenties voor gezichtscreme mee dweepten. Haar mond was breed, met een verrukkelijk volle onderlip. Op dat moment lag er echter nog steeds een frons op haar gezicht.

‘Ze hadden het adres voor de rekening,’ vervolgde hij. ‘Aangezien ik een paar uur vrij had, dacht ik, kom, ik rij er even langs. Hoor eens, als u dat prettiger vindt, kom ik morgen wel terug, maar ik ben er nu toch.’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Ik kan u mijn perskaart laten zien.’

Hij haalde de bewuste kaart te voorschijn en constateerde tot zijn genoegen dat ze deze ook aandachtig bestudeerde. ‘Ik schrijf een sportcolumn, J. Cooper McKinnon.’

‘O.’ Het zei haar niks. De sportpagina’s sloeg ze meestal over. Zijn glimlach had haar echter enigszins gerustgesteld. Wanneer hij glimlachte, zag hij er meteen een stuk vriendelijker uit. Ook gaf de veeg verf in zijn gezicht de situatie iets komisch. ‘Dan neem ik aan dat het wel goed zit. Ik had de eerste gegadigden pas over een paar dagen verwacht. Het appartement is nog niet klaar.’ Ze zette het blik verf weer neer. ‘Ik ben nog aan het verven.’

‘Dat was me al opgevallen, ja.’

Ze lachte – een volle, hese lach die paste bij haar enigszins zwoele stemgeluid. ‘Dat kon haast niet anders. Ik ben Zoe Fleming.’ Ze ging op haar hurken zitten om wat peut op een doek te doen.

‘Bedankt.’ Hij wreef met de doek over zijn wang. ‘Volgens de advertentie zou de woonruimte per direct beschikbaar zijn.’

‘Ik dacht hier morgen wel klaar te zijn, wanneer de advertentie zou verschijnen. Komt u uit de buurt?’

‘Ik woon nu in de binnenstad. Ik zoek iets groters en aardigers.’

‘Dit appartement is heel aardig van afmeting. Het is zo’n acht jaar geleden verbouwd voor de zoon van de toenmalige eigenaar. Toen de eigenaar stierf, heeft de zoon het hele pand verkocht en is naar Californië vertrokken om komische televisieseries te gaan schrijven.’

Coop liep naar het raam om het uitzicht te bewonderen.

Hij bewoog zich soepel, dacht Zoe, lichtvoetig maar vastberaden. Tijdens haar buiteling had ze ook de indruk gekregen van een stevig lichaam. En sterke handen. Snelle handen ook. Ze klemde haar lippen op elkaar. Een man zo dicht in de buurt zou best nog eens handig kunnen blijken te zijn.

‘Is het voor u alleen, Mr. McKinnon?’ Wat zou het leuk zijn als hij een gezin zou blijken te hebben, met een speelkameraadje voor Keenan.

‘Voor mij alleen, ja.’ Hij besloot dat hij het hier wel naar zijn zin zou hebben. Hij verheugde zich er nu al op niet langer in een blokkendoos te wonen en weer gras te ruiken. En barbecue-luchtjes. ‘Ik kan er in het weekend in trekken.’

Dat het zo makkelijk zou gaan had ze niet gedacht. Naderkend beet ze op haar onderlip. Verhuurd had ze nog nooit, gehoord echter wel. Ze dacht dan ook het klappen van de zweep wel zo'n beetje te kennen. 'Ik wil een maand huur vooruit plus een maand borg.'

'Komt voor elkaar.'

'En, eh... referenties.'

'Ik zal u het telefoonnummer geven van het bedrijf waarvan ik op het ogenblik huur. Verder kunt u personeelszaken van de krant bellen. Is er een huurcontract dat ik kan tekenen?'

Dat was er niet. Ze had een boek met standaardcontracten uit de bibliotheek gehaald en was van plan geweest de volgende ochtend daaruit een voorbeeld over te typen. 'Dat heb ik morgen. Wilt u de rest van het appartement niet zien? Hebt u verder geen vragen?' Dagenlang had ze haar rol van verhuurster reeds lopen repeteren.

'Ik heb het al gezien. Het is prima.'

'Juist.' Even wist ze niet meer wat ze nu verder nog moest zeggen. 'Dan kan ik die advertentie wel annuleren.'

Het volgende moment leek het wel alsof er een kudde olifanten het appartement binnen stormde.

Zoe keek naar de open deur, bukte en onderschepte het projectiel dat de kamer in kwam stuiteren.

Het was een jongen, constateerde Coop toen ze het kind optilde. Hij zag een glanzende, goudkleurige hardos, rode gympen en een spijkerbroek die vol zat met ondefinieerbare vegen die eruitzagen alsof ze makkelijk zouden afgeven. In zijn ene hand had het kind een broodtrommeltje met een futuristisch plaatje van een ruimtegevecht, in zijn andere een vel tekenpapier met nogal beduimelde randen.

‘Ik heb de oceaan getekend,’ verkondigde hij. ‘En miljoen mensen werden opgegeten door de haaien.’

‘Wat afgrijselijk.’ Zoe huiverde gehoorzaam alvorens ze zijn natte zoen in ontvangst nam. Toen zette ze het kind neer om zijn tekening te bewonderen. ‘Wat een grote haaien,’ zei ze, feilloos aanvoelend welke vlekken haaien waren en welke mensen.

‘Het zijn monsterhaaien. Met hele grote tanden.’

‘Dat zie ik, ja. Keenan, dit is Mr. McKinnon. Onze nieuwe huurder.’

Zich veilig vastklampend aan Zoe’s been bekeek Keenan de vreemde man eens van onder tot boven. Toen hij bij het T-shirt was aanbeland, lichtten zijn ogen op. ‘Dat is honkbal. Dat ga ik leren. Mama koopt een boek, dan kan ze het me leren.’

Een boek. Coop kon nog net een verachtelijk gesnuif onderdrukken. De meest fantastische sport ter wereld kon je toch zeker niet uit een boekje leren? Wat had dat kind voor een slapjanus van een vader?

‘Leuk.’ Meer was hij ook niet van plan te zeggen. Hij had het altijd het verstandigst gevonden ervoor te zorgen niet in een gesprek verstrikt te raken met iemand onder de zestien.

Keenan dacht daar echter anders over. ‘Als je hier komt wonen, moet je huur betalen. Dan kunnen wij de hypotheek en zo betalen en kunnen we naar Disney World.’

Wat was dat voor kind? Haar accountant of zo?

‘Oké, makker.’ Lachend kroelde Zoe eens door zijn haar. ‘Ik kan het verder wel alleen af. Ga jij maar naar beneden, je spullen opruimen.’

‘Komt Beth vanavond met me spelen?’

‘Ja, Beth komt. En nu wegwezen. Ik kom zo naar beneden.’

‘Okidoki.’ Hij was al bijna bij de deur, toen zijn moeder hem terugriep. Ze hoefde hem alleen maar aan te kijken, een wenkbrauw op te trekken, en hij wist wat er van hem werd verwacht. Met een snelle, vrolijke grijns naar Coop zei hij: ‘Dag, *mister*.’

Het volgende moment verwijderde de kudde olifanten zich, gevolgd door het slaan van een deur beneden.

‘Hij komt nooit onopgemerkt binnen,’ zei Zoe, zich weer tot Coop wendend. ‘Dat heeft hij van mijn moeder. Die is actrice... in de provincie.’ Ze zette haar voet op de onderste tree van de trap en keek hem eens schuin aan. ‘U kijkt alsof u nog van gedachten wilt veranderen. Vindt u kinderen een probleem?’

‘Nee.’ Het kind mocht hem dan even overvallen hebben, een probleem zou hij vast niet vormen. Als het goed was, zou de jongen hem immers niet komen lastig vallen, en als hij dat wel deed, zou hij daarmee korte metten maken. ‘Nee hoor, het is, eh... een leuk joch.’

‘Dat is hij zeker. Ik wil niet zeggen dat hij een engeltje is, maar vervelend is hij beslist niet. Als u last van hem hebt, moet u dat onmiddellijk zeggen.’

‘Natuurlijk. Ik kom morgen nog even langs om het contract te tekenen, een cheque te geven en de sleutels op te halen, goed?’

‘Prima.’

‘Hoe laat zal ik komen?’

Even staarde ze wezenloos voor zich uit. ‘Wat is het morgen?’

‘Vrijdag.’

‘Vrijdag.’ Ze sloot haar ogen en bladerde in gedachten haar chaotische agenda door. ‘Ik werk van tien tot twee, geloof ik.’

Ze deed haar ogen weer open en glimlachte. ‘Ja, dat weet ik bijna zeker. Zullen we zeggen, na halfdrie?’

‘Prima. Het was me een genoegen, Mrs. Fleming.’

Ze pakte de uitgestoken hand. ‘Het is *miss*,’ zei ze kalm. ‘Ik ben niet getrouwd. En zeg maar Zoe, nu we toch allemaal onder één dak komen te wonen.’